

28) Lovudkastets § 123 (see Tillæg A. Sp. 629).

vedtoges eenstemmig med 80 Stemmer.

Lovudkastets §§ 124—144 (see Tillæg A. Sp. 629—635).

vedtoges uden Afstemning.

Derefter fattes under Forhandling Resten af Lovudkastet, Cap. 14 til 32 (§§ 145—310) med de dertil hørende Endringsforslag (Nr. 76—123) samt Spørgsmaalet om Sagens Dvergang til 3die Behandling.

Thurah: Da jeg kun har fastholdt de af mig gjenoptagne Endringsforslag under Nr. 80 og 84 for det Tilfælde, at de øvrige af mig gjenoptagne Forslag skulde finde Tilslutning, saaledes at de bleve vedtagne, skal jeg nu, da dette ikke er skeet, frasalde disse to Forslag, som jeg kun paa Grund af Consequents havde fastholdt.

Da Ingen optog de saaledes frasaldne Forslag, bortfaldt de.

Morf: I Straffelovforslaget, saaledes som det er kommet fra Regjeringen, er der, som det vil være de Herrer bekendt, et Capitel, indeholdende to Paragrapher, som omhandle Duel, og der er med Hensyn til dette Punkt gjort en gennemgribende Forandring fra den tidligere Lovgivning. Efter Lovudkastet skal Duel ikke være strafbar i de Tilfælde, hvor den ikke har Døden eller betydelig Legemsbestadigelse tilfølge. Ligeoverfor den meget strenge Straf, som hidtil har været sat for Duel, er dette et fuldstændigt Brud med Forældens Lovgivning, som der formeentlig ikke er nogen som helst Anledning til. Jeg maa tilstaae, at jeg ingenlunde kan indsee det Principrige i at gjøre en Forskjel med Hensyn til Tilstedeligheden eller Ikketilstedeligheden paa Grund af de Følger, som Sagen har. Jeg kan vel indsee, at den større eller mindre Følge kunde medføre en større eller mindre Straf; men jeg kan ikke indsee, at der kan være nogen Grund til at gjøre et saadant Brud med Fortiden, at

man aldeles borttager Straffen for Duel. Tilstedeligheden af Duel staaer efter min Formening i den allerstærkeste Modsætning til hele den Udvikling, som vor Tid og vort hele Statsliv have faaet. Det forekommer mig, at den etablerer et borgerligt Ulighedsprincip, som jeg ikke synes er stemmende med den Udvikling, der ellers gaaer igjennem vor constitutionelle Statsordning. Duel, opfattet saaledes, som Straffelovbogen opfatter den, nemlig som en under visse bestemte Former arrangeret Kamp mellem to Parter, er ikke for den almene Mand, den er i Grunden kun for saadanne Personligheder eller saadanne enkelte Stænder, der særlig ifølge deres Opdragelse og hele Stilling have bestæftiget sig deels med, hvad man kalder ridderlige Øvelser, og derhos ere i Besiddelse af en Kundskab, der jo i og for sig kan være meget interessant, men vistnok meget lidet nyttig, om de Vedtægter, der høre til, for overhovedet at kunne være med ved Duel, de saakaldte Duellove. Jeg troer, det maa indrømmes, at saadanne Færdigheder og Kundskaber hørt i og for sig ere nyttige, eller at det er naturligt, at den hele Befolkning er i Besiddelse af eller kan tilegne sig dem. Deraf følger ganske ligesom, at det ikke er Enhver, der kan indlade sig paa Duel, og altsaa optaaer der i Medfør af Lovens et Ulighedsprincip, som staaer i Strid med vor Tid. Som Duel vil jo ingenlunde enhver Dvekamp mellem to Personer blive betragtet. Dersom to Almuesfolk begynde med hinandens Indvilgelse at slaaes med Knive, eller paa hvilken som helst anden Maade gaac hinanden paa Livet, selv om det er i Vidners Dverværelse, saa vilde det dog aldrig blive anerkjendt som Duel. (Ischerning: Hvorfor ikke det?) Ja, jeg maa rigtignok tilstaae mig at betvivle, at nogen Domstol vilde anerkjende det som en Duel. Man vil indrømme mig, at selve Opfattelsen af Ordet Duel og af dens Begreb er saaledes, at dersom man hørte, at Almuesfolk, Bønderkarle eller Borgerfolk havde været ude at duellere, saa vilde man dog aabenbart trække ikke saa lidt paa Smilebaandet, hvorimod Sagen faaer et vist romantisk Skjær, naar Slagsmaalet slaaer imellem to „Cavalere“. Dette er et spjdestgjørende Beviis for, hvorledes Duel er en Ting, som er forbeholdt